

The Holy See

GIUBILEO STRAORDINARIO DELLA MISERICORDIA

SANTA MESSA E APERTURA DELLA PORTA SANTA - BASILICA DI S. MARIA MAGGIORE

OMELIA DEL SANTO PADRE FRANCESCO

Venerdì, 1° gennaio 2016
Maria Santissima Madre di Dio

[Multimedia]

Salve, Mater misericordiae! [Bądź pozdrowiona, Matko miłosierdzia!]

Z tym właśnie pozdrowieniem pragniemy się zwrócić do Maryi Panny w poświęconej Jej bazylice rzymskiej pod wezwaniem Matki Boga. Na zakończenie obecnej Mszy świętej zaśpiewamy początek starego hymnu, będącego dziełem nieznanego autora, który dotarł do nas jako modlitwa wypływająca spontanicznie z serc wierzących, „Bądź pozdrowiona, Matko miłosierdzia, Matko Boga i Matko przebaczenia, Matko nadziei i Matko łaski, Matko pełna świętej radości”. W tych kilku słowach zawarta jest synteza wiary pokoleń ludzi, którzy utkwivszy wzrok w ikonie Dziewicy, proszą Ją o wstawiennictwo i pociechę.

Stosowne jest przyzywanie w tym dniu Maryi Panny przede wszystkim jako Matki Miłosierdzia. Otwarte przez nas Drzwi Święte są bowiem Bramą Miłosierdzia. Każdy przekraczający ten próg wezwany jest do zanurzenia się w miłości miłosiernej Ojca, z pełnym zaufaniem i bez jakiegokolwiek lęku. Może on wyruszyć na nowo z tej bazyliki z pewnością – z pewnością! – że u jego boku będzie mu towarzyszyła Maryja. Jest Ona Matką Miłosierdzia, ponieważ porodziła w swoim łonie samo oblicze miłosierdzia Bożego, Jezusa, Emanuela, oczekiwanego przez wszystkich ludzi „Księcia Pokoju” (Iz 9,5). Syn Boży, który stał się ciałem dla naszego zbawienia, dał nam swoją Matkę, która wraz z nami pielgrzymuje, aby nigdy nas nie zostawić samymi na drodze naszego życia, zwłaszcza w chwilach niepewności i cierpienia.

Maryja jest *Matką Boga, jest Matką Boga, który przebacza*, który obdarza przebaczeniem, i dlatego można powiedzieć, że jest *Matką przebaczenia*. To słowo – „przebaczenie” – bardzo niezrozumiane przez mentalność światową, wskazuje natomiast owoc własny, oryginalny wiary chrześcijańskiej. Ten, kto nie potrafi przebaczać, nie poznał jeszcze pełni miłości. A tylko ten, kto naprawdę kocha jest w stanie dotrzeć do przebaczenia, zapominając o doznanej zniewadze. U stóp Krzyża, Maryja widziała swego Syna, który ofiarował całego siebie, a tym samym dał świadectwo, co to znaczy kochać tak, jak kocha Bóg. W tej chwili usłyszała, jak Jezus wypowiadał słowa, które prawdopodobnie zrodziły się z tego, czego Ona sama Go nauczyla, gdy był jeszcze dzieckiem. „Ojcze, przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią” (Łk 23,34). W tym momencie, Maryja stała się dla nas wszystkich *Matką przebaczenia*. Ona sama, idąc za przykładem Jezusa, wspomagana Jego łaską, była w stanie przebaczyć tym, którzy zabijali Jej niewinnego Syna.

Dla nas, Maryja staje się obrazem tego, jak Kościół musi obejmować przebaczeniem tych, którzy o nie proszą. *Matka przebaczenia* uczy Kościół, że przebaczenie ofiarowane na Golgocie nie zna granic. Nie może go powstrzymać prawo z jego niuansami, ani też mądrość tego świata, z jej rozróżnieniami. Przebaczenie Kościoła musi być równie szerokie, jak przebaczenie Jezusa na krzyżu i Maryi u jego stóp. Nie ma innej alternatywy. Dlatego właśnie Duch Święty uczynił apostołów skutecznymi narzędziami przebaczenia, aby to, co zostało osiągnięte przez śmierć Jezusa, mogło dotrzeć do każdego człowieka, w każdym miejscu i w każdym czasie (por. J 20,19-23).

Hymn Maryjny w końcu mówi dalej: *Matko nadziei i Matko łaski, Matko pełna świętej radości*. Nadzieja, łaska i święta radość są siostrami: wszystkie są darem Chrystusa, co więcej są one wszystkie Jego imionami, wypisanymi, że tak powiem na Jego ciele. Dar, jakim obdarza nas Maryja dając nam Jezusa Chrystusa to przebaczenie, które odnawia życie, które pozwala mu ponownie wypełniać wolę Boga, i które je wypełnia prawdziwym szczęściem. Ta łaska otwiera serce, aby patrzeć na przyszłość z radością człowieka żywiącego nadzieję. Jest to nauczanie, które pochodzi również z Psalmu: „Stwórz, o Boże, we mnie serce czyste i odnów w mojej piersi ducha niezwyciężonego [...] Przywróć mi radość z Twojego zbawienia” (51,12.14). Moc przebaczenia jest prawdziwym antidotum na smutek spowodowany przez urazy i żądzę zemsty. Przebaczenie otwiera na radość i pogodę ducha, ponieważ uwalnia duszę od myśli o śmierci, podczas gdy urazy i żądza zemsty podlegają umysł i rozdierają serce odbierając mu spoczynek i pokój. Urazy i zemsta to zła rzecz.

Przechodzimy zatem przez Drzwi Święte Miłosierdzia będąc pewnymi, że towarzyszy nam Dziewica Matka, Najświętsza Matka Boża, która wstawia się za nami. Pozwólmy, aby nam towarzyszyła, byśmy odkryli na nowo piękno spotkania z Jej Synem Jezusem. Otwórzmy szeroko nasze serca na radość przebaczenia, zdając sobie sprawę z ufnej nadziei, jaka została nam przywrócona, aby uczynić z naszego codziennego życia pokorne narzędzie Bożej miłości.

I z miłością dzieci przyzywajmy Jej tymi samymi słowami jak mieszkańcy Efezu w okresie

historycznego Soboru: „Święta Boża Rodzicielko!”. Zapraszam was, wszystkich razem, do wzniesienia tej aklamacji, trzy razy, mocno, z całym sercem i miłością. Wszyscy razem: „Święta Boża Rodzicielko! Święta Boża Rodzicielko! Święta Boża Rodzicielko!”.